

Pohádká

O vílách

Hynek Klimek

bambóok

Ilustrace

Zdeňka Študlarová

bambook

OBSAH

Jak se seznámila lesní víla s vílou vodní	7
Jak to lesní a vodní víly mají zavedené	11
O slavných i krutých vodních vílách	14
Jak stromová víla přeprala havrana	18
O vilí vděčnosti	23
Jak hospodář ztratil vílu	26
Jak lehkomyšlné víly pozdě litovaly	32
O příliš tancechtivých vílách	35
O nemilosrdných vílách z Ohře a Dyje	39
O příliš cituplné víle	42
O vílách nehodných chvály	48
Proč skřítek kulhal	51
Jak a proč si skřítek změnil jméno	55
Jak víly napomohly vzniku knížky	60

JAK SE SEZNÁMILA LESNÍ VÍLA S VÍLOU VODNÍ

Jednou se šla lesní víla Zvonimíra projít po okolí. Byla nejzvědavější, či lépe řečeno nejzvídavější, ze všech víl z lesa, ve kterém pobývala. Byla z nich zároveň také nejvzdělanější, protože často chodívala na dlouhé vycházky a přitom pozorně sledovala a zapamatovala si všechno, co kolem sebe viděla.

Již ve vílí škole, kde se malé víly vzdělávají, než je jejich královna vyše z vílí říše na svět, patřila mezi nejlepší žáčky. Proto toho znala mnohem více než její lesní družky. Ty, když měly splněné své vílí povinnosti a neměly co na práci, většinou lenošily anebo pospávaly ve vílím vzdušném zámku nad korunami stromů.

Byly v něm v naprostém bezpečí, protože nejenom žádné lidské oko, ale ani zvířata, ptáci či hmyz jej nemohou spatřit. Se vzdušnými zámky to mají velice dobře zařízené. Neviditelné jsou i pro strašidla vílám nebezpečná, třebaže ta se s ostatními bájnými bytostmi obvykle vzájemně vidí. Jenom lidé to mají tak, že strašidla se pro ně zviditelní pouze tehdy, pokud to sama chtějí. Jinak si kolem každého člověka může poskakovat třeba celý houf strašidel a on přitom vůbec netuší, že tam jsou.

Vraťme se ale k víle Zvonimíře. Nad svými družkami sice vynikala znalostmi a vědomostmi, ale nijak se kvůli tomu nad nimi nevyvyšovala. Měly ji sice tak trochu za podivínku, ale i když jí to nedávaly najevo, zároveň si jí i vážily, protože si byly vědomé, že toho ví a umí víc než ony. Když bylo třeba, mohly se na ni obrátit o radu a ona nikdy žádnou ze svých družek nezklamala.

Tentokrát byla Zvonimíra rozhodnutá vydat se do krajiny pod lesem. Jenomže na kraji lesa poblíž lávky přes potůček spatřila malou najádu, vodní vílu. Byla mnohem menší než ona, odhadem o polovinu. Lesní víly se ale nelekla, a když se na ni usmála, usmála se také, i když zprvu trochu rozpačitě.

„Kde ses tady vzala?“ zajímalo Zvonimíru.

„Jak vzala? Já tady bývám často, kousek odtud bydlím,“ odpověděla téměř dětským hláskem vodní víla.

„Tak promiň. Já jsem tudy šla již několikrát, ale nikdy jsem tě tady nezahlédla,“ objasnila lesní víla.

„To je nejenom možné, ale docela pravděpodobné. Je náhoda, že jsme se potkaly. Nezdržuji se jenom tady, ale pravidelně obcházím celou dlouhou část potoka, kterou mám od naší královny svěřenou,“ vysvětlila najáda, kterou už opustila počáteční nejistota.

„A to jsi tady u potoka, tedy u té jeho části, sama?“ pokračovala ve výtávání Zvonimíra.

„Jistěže. Jsem vodní víla potočnice a u nás je to obvyklé, stejně jako u ostatních vodních víl či najád, jak se nám také říká. Stejně to mají i studánkové víly. To jsi nevěděla?“ odpověděla s další otázkou malá vodní víla.

„Vlastně věděla. Učily jsme se to ve škole, ale teď jsem si to zrovna honem nevybavila. Dosud jsem se ještě nikdy s žádnou z vás nesetkala. Ty jsi první,“ řekla Zvonimíra.

„To já jsem již několik z vás potkala, ale pěkně se ke mně nechovaly. Dvě se mi vysmívaly, že prý nejsem žádná pořádná víla, ale zakrslý vílí mrňous, a jedna další si mě dokonce spletla s rusalkou. Asi vůbec nevěděla, že ty přece u potoků nežijí a ani nejsou víly, ale vodní žínky. A jednou, když byly tři pohromadě, na mě dokonce dorážely a honily

mě, než jsem se jim schovala pod větvemi vrby, splývajícími k hladině potoka,“ postěžovala si malá najáda.

„Tak to mě opravdu mrzí, že se některé z mých družek k tobě chovaly takhle nepěkně. Jestli zjistím, které z nich to byly, tak si to s nimi vyříkám a pořádně to ode mne schytají,“ slíbila jí Zvonimíra.

„Ty jsi první lesní víla, která se ke mně chová hezky. Jestli chceš, můžeme se vídat častěji. Ráda si s tebou popovídám,“ nabídla vodní víla.

„Moc kamarádek nemám. Opravdovou vlastně jen jednu stromovou vílu. Bavím se sice i s několika dalšími, ale ty jsou příliš neposedné a hašteřivé,“ doplnila.

„Ráda se s tebou znovu setkám. Určitě se jedna od druhé můžeme dozvědět, co neznáme,“ souhlasila lesní víla.

„To mě těší. Víš, přiznám se ti ale, že kdybych tě bývala zahlédla jako první, tak bychom se bývaly nesetkaly, protože bych se ti po předchozích zkušenostech s lesními vilami schovala. Byla by to škoda, ale to zjišťuji až teď,“ usmála se malá víla.

„Jmenuji se Vodomilka a byla bych ráda, kdybychom se staly kamarádkami,“ dodala.

„Já jsem Zvonimíra a myslím, že z nás budou dobré kamarádky,“ odvětila lesní víla.

Potrásly si pravicemi a domluvily se, kde a kdy se zase setkají.

JAK TO LESNÍ A VODNÍ VÍLY MAJÍ ZAVEDENÉ

Po návratu mezi své lesní družky Zvonimíra váhala, jestli jim má říci o svém setkání s vodní vílou. Nakonec se ale rozhodla, že si to zatím nechá pro sebe a poví jim to, až k tomu bude vhodná příležitost. Zbavila se tím sice možnosti rovnou na ně uhodit, které z nich malou najádu urážely a honily, ale bylo téměř jisté, že by se stejně nepřiznaly, i to má tedy svůj čas.

Když se večer začínalo šerit, vyběhly všechny lesní víly na palouk zatančit na rozloučenou slunci a na uvítanou měsíci, což patří k jejich vilím povinnostem. Skončily, až když už měsíc zaléval palouk stříbrným svitem a na potměšlé obloze svítily tisíce hvězd. Obdobný úkol čekal na víly ráno, kdy pro změnu tančily na rozloučenou měsíci a na uvítanou slunci. Nyní se ale na noc uchýlily do bezpečí svého vzdušného zámku.

Jenomže následný den ráno, sotva víly dotančily, se obloha začala zatahovat mraky, které zaclonily slunce, a záhy se rozpršelo. Víly déšť nemají rády. Ne však kvůli tomu, že zásadně chodí bosé, aby neztratily svou lehkonožnost, a boty by je tížily. V mokru, a dokonce ani na sněhu, je totiž nezebe, protože na zem ani do trávy či sněhu nedošlapují, ale lehce se kousíček nad nimi vznášejí.

Jenomže když prší, zmáčeným vilám splihnou jejich dlouhé vlasy i jemné závoje a byť jen trochu, ale přece jen, jim tak dočasně ubude na kráse. Sice se jim naplno vrátí, až zase oschnou, ale velice nerady jsou neupravené. S deštníkem anebo v pláštěnce by si připadaly trapně směšné, a tak s nimi nikdo nikdy žádnou vílu neviděl a ani vidět nemohl. Bytostně nesnášejí vlastní nedokonalost.

Vodní víly, až na ty z bažin a mokřadů, to mají s dbalostí na svou krásu podobné, jen mokré vlasy jim nevadí. Neodmyslitelně patří k jejich vzhledu a vodním vilám sluší.

Zbytek dne tak stejně jako ostatní její družky strávila Zvonimíra v jejich vzdušném zámku. Pršet nepřestalo až do noci, a tak vilám tentokrát odpadl i jejich večerní tanec slunci s měsícem, když byly schovány za mraky a na zemi měly zakrytý výhled. Tančily jim až následné ráno, když už se vyčásilo.

S Vodomilkou se Zvonimíra znovu sešla po dvou dnech na stejném místě u potoka, kde se prvně setkaly, jak měly domluvené. Obě měly viditelnou radost, že se zase vidí. Zvonimíra nezapřela svůj návyk dozvídat se stále něco nového, který se stal přímo její potřebou. Zkusila proto vyzvědět od Vodomilky co nejvíce informací o vodních vílách nad rámec svých znalostí získaných ve škole.

Z té si zapamatovala, že vodní víly zdaleka nejsou jedna jako druhá a liší se nejenom svou velikostí, ale i povahou. Jsou mezi nimi hodné i zlé, a to dokonce až tak, že je radno se jim vyhnout, jak jsou nebezpečné nejenom lidem a ostatním pozemským tvorům, ale i vilám.

Vliv na to má i prostředí, ve kterém pobývají. Nejhodnější jsou vodní víly od pramenů a studánek i horních toků potoků a řek, kde je voda nejčistší. Tyto víly, kromě studánkových, jsou malé i vzrůstem. Čím níže po proudu, kde různými přítoky a splachy z okolí přibývá ve vodním toku nečistot, se mění nejenom kvalita vody, ale i povaha vodních vil z těchto míst. Velké jsou zdejší víly převážně jako lidé. Čím znečištěnější je voda, tím jsou v ní vodní víly mrzutější a nevlídnější. Nejhorší jsou ty z bažin a mokřadů a z cizokrajných vil také část mořských.

Když Zvonimíra Vodomilce pověděla, co se o najádách naučila ve škole, malá vodní víla ji za její znalosti uznale pochválila.

„To toho o nás víš opravdu hodně! To nejpodstatnější určitě. Víš také to, že my, vodní víly, se na rozdíl od vás ostatních nemůžeme nadlouho